

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **D. G.**, zastoupená Mgr. Alenou Kružíkovou, advokátkou, se sídlem Brno, Příkop 2a, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 4. 2005, č. j. 36 Az 189/2004-90,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna zástupkyni stěžovatelky Mgr. Aleny Kružíkové, advokátky, **byla určena** částkou 1075 Kč a bude jí vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 3. 2003, č. j. OAM-4955/VL-19-ZA08-2002, nebyl žalobkyni udělen azyl podle ustanovení § 12, §13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a dále na žalobkyni nebyla vztážena překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti žalobkyně o udělení azylu je snaha o legalizaci pobytu v České republice, když pro ni nebylo možné dále si prodloužit turistické vízum. Jediným problémem žalobkyně v zemi původu byl nesouhlas rodiny s jejím náboženským vyznáním. Žalovaný shledal, že žalobkyně nespĺňuje zákonné podmínky

pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, ani předpoklady pro udělení azylu podle ustanovení § 13 zákona o azylu. Po posouzení osobní situace žalobkyně a poměrů v zemi jejího původu žalovaný žalobkyni neudělil azyl podle ustanovení § 14 zákona o azylu. Žalovaný neshledal ani existenci překážek vycestování.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, v níž namítala, že žalovaný porušil ustanovení § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, a ustanovení § 12 zákona o azylu. Žalobkyně konstatovala, že splňuje podmínky pro udělení azylu stanovené v ustanovení § 12 zákona o azylu, resp. minimálně pro vztážení překážky vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu. Žalobkyně navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 29. 7. 2003, č. j. 36 Az 576/2003 - 6, žalobkyni vyzval, aby ve lhůtě do 15 dnů od doručení tohoto usnesení doplnila žalobu o označení žalobních bodů a návrhy důkazů. Současně žalobkyni poučil o možnosti odmítnutí žaloby, nebude-li této výzvě ve stanovené lhůtě vyhověno.

Žalobkyně ve stanovené lhůtě žalobu doplnila, doplňující text však uvedla v mongolském jazyce. Krajský soud v Brně přípisem ze dne 26. 8. 2003, č. j. 36 Az 576/2003 - 14, vyzval žalobkyni k předložení doplnění žaloby v českém jazyce. Po vyjádření žalobkyně, která zdůraznila své právo na komunikaci v mateřském jazyce, Krajský soud v Brně usnesením ze dne 27. 1. 2004, č. j. 36 Az 576/2003 - 20, žalobu odmítl. Toto usnesení však Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 16. 6. 2004, č. j. 4 Azs 112/2004 - 50, zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Z úředního překladu doplnění žaloby, který si krajský soud opatřil, vyplývá, že žalobkyně v České republice vystudovala vysokou školu technickou a konvertovala ke křesťanství. Uvedla, že všichni její příbuzní věří v Buddhu, a proto docházelo k neshodám. Žalobkyně byla pod tlakem, byla vyhnána z domu, několikrát fyzicky napadena a veškerá její náboženská literatura byla spálena. Žalobkyně byla pronásledována, proto opustila Mongolsko a přišla do České republiky, kde se pod vedením Svědků Jehovových dále učí Bibli a chce se stát jejich členkou. Žalobkyně dále uvedla, že její syn pracuje v B. a žije zde s manželkou a dcerou.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 7. 4. 2005, č. j. 36 Az 189/2004 - 90, žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, a dále přiznal odměnu ustanovené tlumočnicí. V odůvodnění rozsudku konstatoval, že námitky nedostatečně zjištěného skutkového stavu jsou příliš obecné, nelze zjistit, jaké další důkazy měl správní orgán provádět a v čem jsou podle přesvědčení žalobkyně skutková zjištění neúplná. Krajský soud seznal, že se správní orgán beze zbytku vypořádal s důvody, které žalobkyni vedly k podání žádosti o udělení azylu. Závěry žalovaného nejsou v žádném logickém rozporu s provedenými důkazy. Krajský soud neshledal žádné pochybení v postupu správního orgánu, žalobkyně měla dostatek prostoru k uvedení všech důležitých skutečností a byla poučena o disponibilních procesních prostředcích. Důvodem odchodu žalobkyně z Mongolska byly její problémy s odlišným náboženským vyznáním, než jaké měla její rodina. V České republice požádala žalobkyně o azyl z důvodu legalizace dalšího pobytu. Krajský soud tak dospěl k závěru, že nejsou naplněny důvody pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně zhodnotil, proč vyličený životní příběh žalobkyně nelze podřadit pod uvedené ustanovení zákona o azylu. Snaha

o legalizaci pobytu není podle krajského soudu důvodem k udělení azylu. Krajský soud dále poznamenal, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a soud správní uvážení přezkoumává pouze z hlediska dodržení procesních předpisů. Správní orgán posoudil osobní situaci žalobkyně a situaci v zemi jejího původu a vyvodil z nich, že není důvod pro udělení humanitárního azylu. Krajský soud doplnil, že žalobkyně žádné relevantní důvody pro udělení humanitárního azylu neuvedla a konstatovala, že její zdravotní stav je dobrý. Ke skutečnostem uvedeným při soudním jednání, že v České republice žije se synem a jeho rodinou a že její zdravotní stav údajně není dobrý, krajský soud nepřihlédl, neboť rozhodující je skutkový a právní stav ke dni 15. 3. 2003. Krajský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného ohledně překážek vycestování a uvedl, že žalobkyně svou námitku nekonkretizovala a v žalobě netvrdí ani nedokládá existenci kterékoliv z podmínek uvedených v ustanovení § 91 zákona o azylu. Krajský soud na závěr popsal smysl azylové ochrany podle usnesení Ústavního soudu České republiky ze dne 7. 1. 2004, spis. zn. IV. ÚS 613/03. Krajský soud neshledal v postupu žalovaného žádná pochybení a žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl jako nedůvodnou.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost a požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle ustanovení § 107 s. ř. s. Namítala, že správní orgán ani krajský soud nijak nezohlednily skutečnost, že na území České republiky má povolen dlouhodobý pobyt její syn a jeho rodina. Tyto osoby jsou jedinými příbuznými stěžovatelky, která v zemi původu již žádné příbuzné nemá a vzhledem k věku a zdravotnímu stavu je odkázána na pomoc a péči svého syna a jeho rodiny. Návrat do země původu je proto pro stěžovatelku nepředstavitelný. Stěžovatelka považuje tyto skutečnosti za zásadní z hlediska hodnocení otázky vztažení překážky vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu. S odkazem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod stěžovatelka konstatovala, že její vycestování by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Stěžovatelka konstatovala, že se správní orgán při posuzování její žádosti o udělení azylu nedostatečně vypořádal se skutkovým stavem. Krajský soud se v odůvodnění svého rozhodnutí nevypořádal s žalobní námitkou stěžovatelky týkající se nedostatečného zjištění skutkového stavu věci ve vztahu k překážkám vycestování. Namítala, že při vycestování by byla odloučena od svých jediných příbuzných, kteří jí poskytují nezbytnou péči. Zdůraznila, že žije se synem a jeho rodinou v jedné domácnosti a pojí je silný citový vztah. Stěžovatelka požádala o ustanovení právního zástupce a navrhla, aby byl napadený rozsudek krajského soudu zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Odkázal na správní spis, zejména na podání a výpovědi stěžovatelky. Snaha žít na území České republiky s rodinou syna není podřaditelná taxativně vymezeným podmínkám pro vyslovení překážky vycestování podle ustanovení § 91 zákona o azylu a azylová procedura neslouží jako prostředek legalizace pobytu na území České republiky. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost a nepřiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud nejprve vyhodnotil podanou kasační stížnost z hlediska ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle kterého je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno

Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Smyslem tohoto ustanovení je zabránit opakovanému přezkumu téže věci v případě, kdy krajský soud postupuje v souladu se závazným právním názorem vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu.

V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud zrušil usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 1. 2004, č. j. 36 Az 576/2003 - 20, kterým bylo podání stěžovatelky ze dne 27. 3. 2003 odmítnuto, neboť postrádalo podstatné náležitosti žaloby a tato vada nebyla ve stanovené lhůtě požadovaným způsobem odstraněna, když stěžovatelka žalobu doplnila v mateřském jazyce a krajský soud k tomuto podání nepřihlédl. Závazný právní názor vyjádřený ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2004, č. j. 4 Azs 112/2004 - 50, spočíval v tom, že krajský soud měl stěžovatelce ustanovit tlumočnicka, aby mohl posoudit doplnění žaloby sepsané v mongolském jazyce a zjistit, zda žaloba spolu s tímto doplněním splňuje náležitosti ustanovení § 71 odst. 1 s. ř. s. Není proto pochyb o tom, že krajský soud respektoval právní názor vyjádřený ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, námitka nerespektování závazného právního názoru proto není namístě.

Aplikace citovaného ustanovení na posuzovaný případ by pro stěžovatelku bez jejího zavinění znamenala odepření práva na přístup k soudu, neboť rozsudek vydaný krajským soudem v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu je kvalitativně zcela odlišný od zrušeného usnesení o odmítnutí žaloby. Nejedná se navíc o opakované projednání téže věci, ale o meritorní posouzení věci, která byla předtím posuzována z hlediska procesního.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podaná kasační stížnost je přípustná, když na ni nelze vztáhnout ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Stěžovatelka v podané kasační stížnosti uplatnila kasační důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Z obsahu kasační stížnosti pak dále vyplývá, že stěžovatelka se dovolává i důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d).

Podle ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené a) nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, b) vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost, d) nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti,

nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku Krajského soudu v Brně neshledal.

Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že stěžovatelka podala žádost o udělení azylu dne 28. 10. 2002. V žádosti uvedla, že Mongolsko opustila dne 13. 9. 2002 z náboženských důvodů. Tvrdila, že její rodina je budhistického vyznání. Stěžovatelka byla zprvu nevěřící, ale během studia na vysoké škole v ČR (1960 – 1966) přistoupila na křesťanskou víru, ale svoje vyznání tajila. V roce 1995 se její rodina dozvěděla, že je křesťanka a začala ji pronásledovat, což podle stěžovatelky znamenalo, že členové rodiny jí nechťeli pustit domů, pálili jí literaturu a ona žila stále pod psychickým tlakem. Proto se rozhodla odjet do ČR, neboť věděla, že zde může křesťanskou víru svobodně vyznávat. Kromě doby studia na V. u. t. v B. v letech 1960 – 1966 pobývala stěžovatelka v ČR v letech 1984 a 1997. V žádosti stěžovatelka uvedla, že její syn žije v Mongolsku. Z protokolu o pohovoru ze dne 6. 3. 2003 stěžovatelka tyto skutečnosti potvrdila a dodala, že nátlak na ni vyvíjela celá rodina a všichni známí, kteří se od rodiny dozvěděli, že vyznává jinou víru. Výslovně pak uvedla, že se v této záležitosti na úřady neobrátila. O skutečnosti, že by na území ČR měl žít její syn s rodinou, se v protokolu o pohovoru stěžovatelka nezmínila.

Z takto zjištěného skutkového stavu, tj. především z informací poskytnutých přímo stěžovatelkou, vycházel jak správní orgán, tak i krajský soud, přičemž oba shodně dospěli k závěru, že v případě stěžovatelky nejsou dány a stěžovatelka ani netvrdila žádné důvody pro udělení azylu ve smyslu § 12 a § 14 zákona o azylu, ani žádné skutečnosti, které by zakládaly existenci překážek vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Stěžovatelka však především v kasační stížnosti namítá, že jak správní orgán, tak ani krajský soud nijak nezohlednily skutečnost, že na území ČR má povolen dlouhodobý pobyt její syn a jeho rodina, a dále namítala, že nebyl zohledněn její zdravotní stav a věk, kdy je zcela odkázána na pomoc svého syna.

S uvedenými tvrzeními stěžovatelky lze souhlasit a lze konstatovat, že skutečnosti jako je věk stěžovatelky, její zdravotní stav i odkázanost na rodinu syna, který údajně žije na území ČR, by musely být zcela jistě skutečnostmi, s nimiž by se musel správní orgán i soud zabývat a to minimálně ve vztahu k výroku o humanitárním azylu podle § 14 zákona o azylu, ovšem nutno zdůraznit, že by tomu tak muselo být pouze v případě, pokud stěžovatelka uplatnila tyto námitky řádně a včas. Tak tomu ovšem v posuzované věci nebylo.

Především nutno konstatovat, že stěžovatelka se o svém nedobřem zdravotním stavu v žádosti ani v protokolu o pohovoru vůbec nezmínila, naopak v žádosti uvedla, že její zdravotní stav je dobrý. Nezmínila se tak rovněž ani o skutečnosti, že by na území ČR žil její syn s rodinou a že by byla na něho odkázána. O skutečnosti, že její syn žije s rodinou na území ČR, se poprvé zmínila až v doplnění žaloby ze dne 20. 8. 2003, ovšem jen v té podobě, že ji konstatovala a nevyvozovala z ní žádné závěry. Teprve u jednání soudu dne 7. 4. 2005 uvedla, že její syn přicestoval do ČR ke konci roku 2002, a to na základě pracovní smlouvy z 1. 10. 2002 uzavřené v Mongolsku, kdy poté dostal vízum a nyní v ČR pracuje. Poté až v závěrečném návrhu stěžovatelka žádala, aby bylo přihlédnuto k tomu, že je jí 65 let, žije se synem a její zdravotní stav není dobrý.

Nutno tedy konstatovat, že výše uvedené, nepochybně závažné skutečnosti, stěžovatelka neuplatnila ani v žalobě a zdůrazňuje je procesním způsobem až v kasační stížnosti. Za této situace pak nelze vytýkat správnímu orgánu, že se jimi nezabýval, neboť o nich nevěděl, a nelze zpochybňovat ani závěr krajského soudu, který konstatoval v odůvodnění napadeného rozsudku, že k těmto skutečnostem nemůže být přihlédnuto, neboť stěžovatelka uvedla (aniž doložila lékařským nálezem svůj zdravotní stav) až při soudním jednání. V daném případě krajský soud postupoval totiž v souladu s ustanoveními § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s., podle nichž při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, přičemž soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí.

Správnímu orgánu ani krajskému soudu tedy nelze vytýkat, že nevyšel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. V tomto směru Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že v azylových věcech se vždy za klíčové skutečnosti považují tvrzení žadatelů o azyl, která zásadním způsobem ovlivňují potřebu získání dalších informací, požadovanou podrobnost a zaměření těchto informací.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k posuzované věci k závěru, že důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1^opísm. b) s. ř. s. v posuzované věci není dán.

Nejvyšší správní soud dále uvádí, že sdílí i právní posouzení věci učiněné správním orgánem a následně i soudem. V tomto směru poukazuje na svou dosavadní judikaturu, podle níž skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10: 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48). Dále lze poukázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2004, č. j. 2 Azs 15/2004 – 72, podle něhož neshody stěžovatele s příbuznými z náboženských důvodů, o kterých státní úřady vůbec nevěděly, nelze považovat za pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Stěžovatelka sice u jednání tvrdila, že v roce 2002 byl vyšetřován přešupek mezi příbuznými, avšak potvrzení je z data 25. 10. 2004, tedy již z doby, kdy stěžovatelka žila na území ČR, přičemž před správním orgánem tvrdila, že se na policii ani jiné úřady neobrátila. Nicméně ani případný doklad o projednání přestupku by ještě ve svých důsledcích nemohl vést k závěru, že stěžovatelka byla v Mongolsku pronásledována pro své náboženství, a to zvláště za situace, kdy sama stěžovatelka připouští, že v Mongolsku je svoboda vyznání od roku 1992 zaručena (viz. např. vlastnoruční prohlášení stěžovatelky ze dne 28. 10. 2002).

Pokud jde o námitky ve vztahu k humanitárnímu azylu podle § 14 zákona o azylu, tyto stěžovatelka konkretizovala až u jednání krajského soudu, a se zřetelem k výše uvedenému nelze uzavřít jinak, než že správní orgán i soud, musely vycházet ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí a k tomu dni zjištěné skutečnosti nebyly způsobilé vyvolat úvahu o udělení tohoto typu azylu. Ostatně v odůvodnění napadeného rozsudku se krajský soud vypořádal s těmito námitkami stěžovatelky vyčerpávajícím způsobem.

Pokud jde o námitku stěžovatelky ve vztahu k výroku o překážkách vycestování, je třeba uvést, že její odkaz na článek 8 Úmluvy je uveden v kasační stížnosti poprvé a se zřetelem k ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s., podle něhož kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 nebo o důvody, které stěžovatelka neuplatila v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohla, se jimi Nejvyšší správní soud nemusí zabývat. Nicméně lze konstatovat, že tvrdí-li stěžovatelka, že pokud by musela ČR opustit, došlo by k porušení článku 8 Úmluvy, neboť by byla odloučena od svých jediných příbuzných, kteří jí poskytují péči, nelze této námitce přisvědčit. Nelze totiž vycházet z toho, že syn stěžovatelky, který podle jejího tvrzení pracuje v ČR na základě smlouvy uzavřené v říjnu 2002 v Mongolsku, zůstane v ČR trvale a bude zde nadále žít. Tyto skutečnosti nebyly prokázány a ani nebylo možné rozhodnout o tom, že by měly být předmětem dokazování, neboť stěžovatelka je uvedla až při jednání Krajského soudu v Brně. Nutno poukázat i na to, že stěžovatelka v žádosti o azyl a v protokolu o pohovoru uvedla, když tvrdila, že je pronásledována z náboženských důvodů členy své rodiny, že všichni členové rodiny žijí v Mongolsku, avšak v kasační stížnosti uvádí, že její jediní rodinní příbuzní žijí v ČR. Rovněž není bez významu, že v protokolu o pohovoru, který byl sepsán dne 6. 3. 2003, uvedla, že všichni její příbuzní a známí jsou budhisté a žijí v Mongolsku, a nezmínila se vůbec o tom, že její syn pracuje v ČR, ačkoliv podle dalších podání měl její syn přicestovat do ČR koncem roku 2002. Lze tedy konstatovat, že skutkové okolnosti, které stěžovatelka uvedla před správním orgánem a z nichž správní orgán vycházel, se v průběhu soudního řízení posunuly do zcela jiné roviny, což ovšem v přezkumném soudním řízení, které je vedeno zásadou koncentrace řízení (§ 75 odst. 1, § 104 odst. 4, § 109 odst. 4 a další s. ř. s.) již nelze zohlednit.

Nejvyšší správní soud tedy uvádí, že námitkám stěžovatelky přisvědčit nemohl, protože byly v podstatě poprvé uplatněny v procesní podobě až v kasační stížnosti. Nutno tedy uzavřít, že důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. nebyly prokázány, a proto Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatelka podala současně s kasační stížností návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodů nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a ustanovení § 120 s. ř. s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné jemu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť stěžovatelka s podanou kasační stížností úspěch neměla.

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 18. 7. 2005, č. j. 36 Az 189/2004 – 114, byla stěžovatelce na její žádost ustanovena pro řízení o kasační stížnosti zástupkyně Mgr. Alena Kružíková, advokátka. Nejvyšší správní soud přiznal zástupkyni stěžovatelky odměnu za zastupování, a to za jeden úkon po 1000 Kč (převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. b) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve spojení s ustanovením § 9 odst. 3 písm. f) téže vyhlášky) a dále tomu odpovídající náhradu hotových výdajů ve výši 75 Kč (§ 13 odst. 3

téže vyhlášky), celkem tedy 1075 Kč. Uvedená odměna bude zástupkyni stěžovatelky vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. května 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu